

(Пакъ се замисля) Ето тия дветѣ! По рано и погледъ не сж спирали на менъ. Днесъ тѣ искатъ да се разголятъ предъ мене! . . И гадно и смѣшно! Ха-ха-ха-ха! . . Станалото е една поука! . . Не, не, не! Не се кая за стореното!

(Мълчание).

XVI

Влиза Елена Чапразова.

Чапразова. (Като му хваща ржцетѣ) Едва ги дочакахъ.

Самокосовъ. Ти кжде бѣше?

Чапразова. Притулихъ се въ дъното на коридора.

Самокосовъ. (Хваналъ я за дветѣ ржце, засмѣнъ ѝ благодари) Съ всички цѣлувки на свѣта не мога ти изказа радостъта си. Ела да седнемъ на канапето и да се порадвамъ на хубавитѣ ти очи!

Чапразова (го гали по главата) Милиятъ ми!

Самокосовъ (цѣлува ѝ ржцетѣ) Ти си първата ми радостъ въ живота. Сега разбирамъ какво е щастие въ живота. . . Какво е животъ!

Чапразова. Нали? Нали, мое дарование?

Самокосовъ. Да, да! и хиляди пжти, да! Защото до вчера моя животъ бѣше тжги и страдания, днесъ е радостъ и утѣха. Тридесетъ години вървѣхъ по тръне и бодили — днесъ съмъ въ рая.

Чапразова. Какъ топлятъ твоитѣ думи!